

UZASADNIENIE

Pozwem, który wpłynął do tut. Sądu w dniu 14 sierpnia 2017 r., powód M. S. (1) domagał się zapłaty od F. (...) w W. reprezentowanego przez M. (...) (...) następujących kwot: 3.679,80 zł brutto tytułem wynagrodzenia za lipiec 2015 r., 3.484,80 zł brutto tytułem wynagrodzenia za sierpień 2015 r. oraz 3.672 zł brutto tytułem wynagrodzenia za październik 2015 r.

W uzasadnieniu swego stanowiska powód wskazał, iż był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w K., a umorzenie postępowania komorniczego wobec ww. spółki, w ramach którego domagał się m.in. ww. kwot zasądzonych wyrokiem sądowym, skutkowałą złożeniem wniosku o wypłatę świadczenia z F. (...). Powód podkreślił, iż decyzja organu odmawiająca wypłaty świadczeń odnosi się do innego podmiotu niż pracodawca, tj. do (...) T. Z. w K., u którego nigdy nie był zatrudniony. Ponadto wskazał, że F. (...) bezzasadnie ustalił, iż stosunek pracy między nim a pracodawcą ustał z dniem 31 marca 2016 r. w sytuacji, gdy jeszcze w kwietniu 2016 r. powód świadczył pracę na rzecz spółki, a zaświadczenie z dnia 31 marca 2016 r. nie nosi znamion świadectwa pracy.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Pozwany przyznał, iż w istocie doszło do omyłki w nazwie pracodawcy powoda, jednakże dotyczyła ona wyłącznie omyłkowego przywołania firmy w korespondencji z powodem, co nie miało wpływu na merytoryczne rozpoznanie sprawy. Pozwany wskazał również, że faktycznie błędnie zinterpretował przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu jako potwierdzające okres pełnego zatrudnienia powoda w sytuacji, gdy karta zatrudnienia u pracodawcy potwierdza, że powód pracował jeszcze kilkanaście dni w kwietniu 2016 r., czego potwierdzenie stanowi również wyrok zaoczny zasądzający należności także za kwiecień 2016 r. Jednocześnie strona pozwana podkreśliła, iż mimo ww. omyłek powód i tak nie spełniał przesłanek do wypłaty świadczeń ustalonych w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, albowiem ustanie stosunku pracy przypadało w czasie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających dzień wystąpienia niewypłacalności pracodawcy – niewypłacalność pracodawcy nastąpiła z dniem 16 marca 2017 r. (ogłoszono wówczas upadłość spółki).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w K. łączyła umowa zlecenia, w oparciu o którą wykonywał on czynności operatora monitoringu, a następnie pracownika biurowego. Swoje obowiązki M. S. (1) wykonywał do 23 kwietnia 2016 r., kiedy to postanowił porzucić pracę z uwagi na zaleganie przez spółkę z wypłatą należnego mu wynagrodzenia. Po dniu 23 kwietnia 2016 r. M. S. (1) nigdy więcej nie stawiał się do pracy w spółce.

Dowód: zeznanie powoda – nagranie z rozprawy z dnia 13 marca 2019 r., realizacja zlecenia – k. 7;

Wyrokiem zaocznym z dnia 15 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Kołobrzegu IV Wydział Pracy zasądził od (...) sp. z o.o. w K. na rzecz M. S. (1) kwotę 15.905,50 zł, w tym wynagrodzenie za lipiec, sierpień i październik 2015 r.

Niesporne, a nadto dowód: pozew z dnia 2 czerwca 2016 r. – k. 8-10, wyrok zaoczny z dnia 15 września 2016 r. – k. 6;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Koszalinie, VII Wydziału Gospodarczego z dnia 16 marca 2017 r., ogłoszono upadłość (...) sp. z o.o. w K..

Niesporne, a nadto dowód: odpis z KRS – k. 58-60;

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2017 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu umorzył postępowanie egzekucyjne wobec spółki z uwagi na ogłoszenie upadłości dłużnika.

Niesporne, a nadto dowód: postanowienie z dnia 6 lipca 2017 r. – k. 6;

W dniu 13 lipca 2017 r. M. S. (2) złożył wniosek indywidualny o wypłatę świadczeń z F. (...).

Niesporne, a nadto dowód: wniosek indywidualny z dnia 13 lipca 2017 r. – k. 18;

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2017 r. F. (...) odmówił w całości wypłaty świadczeń pracowniczych wskazując, iż wobec ustania stosunku pracy w dniu 31 marca 2016 r. i niewypłacalności pracodawcy w dniu 16 marca 2017 r. „upłynęło więcej niż 9 miesięcy od rozwiązania umowy o pracę a datą niewypłacalności”, a zatem – w myśl art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych – odmowa wypłaty świadczeń jest zasadna. W pierwszej części decyzji wskazano, iż sprawa dotyczy wypłaty należności wynikających ze stosunku pracy w „firmie (...) w K.”.

Niesporne, a nadto dowód: decyzja z dnia 3 sierpnia 2017 r. – k. 19;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny pozostawał w istocie między stronami bezsporny, a Sąd ustalił go w oparciu o dowody z dokumentów znajdujące się w aktach sprawy (szczegółowo wymienione w pierwszej części uzasadnienia), których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron oraz korespondujące z nimi zeznania samego powoda. Odnośnie daty ustania umowy zlecenia Sąd na podstawie zeznań powoda i karty realizacji zleceń przyjął, iż stosunek zlecenia trwał do 23 kwietnia 2016 r., albowiem od dnia 24 kwietnia 2016 r. powód nie świadczył już usług na rzecz spółki. Sąd przyjął również, iż wskazanie w decyzji F. (...) innego podmiotu niż zleceniodawca rzeczywiście stanowiło omyłkę, a sama decyzja odnosiła się do (...) sp. z o.o. w K..

Zgodnie z treścią art. 3 ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 20 lipca 2017 r., która weszła w życie z dniem 5 września 2017 r., w przypadku zaistnienia przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niewypłacalność pracodawcy, o której mowa w art. 3-6, art. 8 i 8a ustawy zmienianej w art. 1 (czyli ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy), stosuje się przepisy dotychczasowe. Jak stanowi art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy niewypłacalność pracodawcy zachodzi m.in. wówczas, gdy sąd upadłościowy na podstawie przepisów Prawa upadłościowego wyda postanowienie o ogłoszeniu upadłości pracodawcy. W niniejszej sprawie ogłoszenie upadłości nastąpiło w dniu 16 marca 2017 r., a zatem zastosowanie znajdują przepisy ww. ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. sprzed nowelizacji.

W myśl art. 10 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy pracownikiem w rozumieniu ustawy postaje m.in. osoba fizyczna, która, zgodnie z przepisami polskiego prawa, wykonuje pracę na podstawie umowy zlecenia. Jak stanowi art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 1, pkt 2 lit. a-c i lt. g oraz pkt 3 (ust. 2 pkt 1 odnosi się do wynagrodzenia za pracę) podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzający ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy. W niniejszej sprawie do ustania stosunku zlecenia doszło z dniem 23 kwietnia 2016 r., do niewypłacalności pracodawcy w dniu 16 marca 2017 r., a powód domaga się zapłaty wynagrodzeń za lipiec, sierpień i październik 2015 r. A zatem powód domaga się zapłaty wynagrodzeń za okres dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku zlecenia (co nastąpiło w kwietniu 2016 r.), a nadto ustanie stosunku zlecenia przypadało w czasie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (ustanie

stosunku zlecenia miało miejsce w kwietniu 2016 r. a niewypłacalność spółki w dniu 16 marca 2017 r.). Ponadto powód domaga się należności za okres dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności (roszczenie dotyczą lipca, sierpnia i października 2015 r., a niewypłacalność nastąpiła z dniem 16 marca 2017 r.). W konsekwencji powód nie spełniał przesłanek do zaspokojenia należności z tytułu wynagrodzenia, co musiało skutkować oddaleniem powództwa, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu wydano na podstawie art. 102 k.p.c., w myśl którego w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzi właśnie taki przypadek, albowiem nieprawidłowe wskazanie w pierwszej części decyzji podmiotu, z którym powoda łączył stosunek zlecenia, a także błędne ustalenie daty zakończenia współpracy ze zleceniobiorcą (na co wskazywał sam pozwany w odpowiedzi na pozew) mogło budzić uzasadnione wątpliwości co do trafności decyzji. Choć ostatecznie Sąd uznał, że błędne wskazanie zleceniobiorcy stanowiło jedynie omyłkę, a sama decyzja w swoim uzasadnieniu odnosiła się do (...) sp. z o.o. w K. (o czym świadczy odniesienie się do niewypłacalności, która nastąpiła w dniu 16 marca 2017 r., czyli w dniu ogłoszenia upadłości spółki), a ustalenia innej daty ustania stosunku zlecenia nie miało wpływu na zmianę treści decyzji, to jednak powód, występujący w niniejszej sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika, mógł pozostawać w przekonaniu, iż F. (...) nie rozpoznał właściwie jego wniosku, skoro w decyzji odwołał się do innego podmiotu niż zleceniobiorca (w samej decyzji nie pada firma (...) sp. z o.o. w K.), a data ustania stosunku zlecenia została ustalona nieprawidłowo, w szczególności w kontekście lakoniczności decyzji i zawilej redakcji przepisów ustalających przesłanki do wypłaty należności z F. (...). Mając na względzie powyższe, Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...);
3. (...).

25 kwietnia 2018 r.